

§ 86

**Liikuntalautakunnan lausunto kaupunginkanslialle
lakiesitysluonnoksesta uudeksi liikuntalaiksi**

HEL 2014-004904 T 03 00 00

Lausunto

Esittelijä muutti esitystään lisäämällä lausuntoon seuraavan lauseen:
"Kevyen liikenteen väylä on ennen kaikkea liikenneväylä ja osa liikenneinfrastruktuuria eivätkä varsinaisesti liikuntapaikkoja. Näin ollen niiden rahoitus ei voi tulla kuntien liikuntatoimien budjetista vaan kunnan liikennesuunnittelun rahoista."

Liikuntalautakunta päätti antaa kaupunginkanslialle seuraavan lausunnon lakiesitysluonnoksesta uudeksi liikuntalaiksi:

Opetus- ja kulttuuriministeriö on 4.4.2014 päivätyssä kirjeessään pyytänyt Helsingin kaupungin lausuntoa hallituksen esitysluonnoksesta liikuntalaiksi. Esitysluonnoksen mukaan mm. kunnan vastuuta ja yhteistyötä liikunnasta uudistettaisiin. Luonnoksen keskeisinä tavoitteina on edistää eri väestöryhmien mahdollisuuksia harrastaa liikuntaa, väestön hyvinvointia ja terveyttä sekä fyysistä toimintakykyä, lasten ja nuorten kasvua ja kehitystä, liikunnan kansalais- ja seuratoimintaa sekä huippu-urheilua.

Yleistä

Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitää nykyistä liikuntalakia puitelakiluonteensa, sisältönsä ja tasonsa kannalta toimivana. Nyt lausuttavana oleva ministeriön lakiesitysluonnos sisältää kokonaisuutena arvioiden pääosin kannatettavia muutoksia vuodesta 1999 lukien voimassa olleen liikuntalain uudistamiseksi. Liikunnan ja fyysisen aktiivisuuden edistäminen laajalla rintamalla on yhteiskunnallisesti yksi keskeisimmistä suomalaisten hyvinvointiin ja myös viime kädessä maamme tasapainoiseen taloudelliseen kehitykseen vaikuttava tekijä.

Helsinki on katsonut omassa kaupunginvaltuuston hyväksymässä strategiaohjelmassaan (2013), että liikunta on keskeinen keino helsinkiläisten hyvinvoinnin parantamiseksi. Strategiaohjelman yhtenä tavoitteena on terveyttä edistävän liikunnan lisääminen ja liikkumattomuuden vähentäminen. Helsingin liikuntalautakunnan hyväksymään liikuntastrategiaan (2012) on kirjattu, että liikuntaviraston

toiminta-ajatuksena on helsinkiläisten elämän laadun ja toimintakykyisyyden parantaminen liikunnan keinoin.

Kuntien tehtävät liikunnan edistämiseksi

Liikunnallisen elämäntavan sekä tämän myötä väestön hyvinvoinnin edistämiseksi ja elämäntapasairauksien ehkäisemiseksi on ehdottoman tärkeää, että kuntien liikuntapalvelut tunnistetaan osaksi julkisia peruspalveluita. Kuntien asukkailleen tarjoamat liikuntapalvelut eivät ole luonteeltaan markkinaehtoista taloudellista toimintaa. Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitää lakiesitysluonnokseen sisältyvää pohdintaa kuntalain 2 a §:n 1 momentin kilpailusäännöksestä oikeana ja kannattaa liikuntalain kuntien vastuuta koskevaan pykälään täsmennystä siten, ettei kunta toimi markkinoilla kilpailutilanteessa luodessaan edellytyksiä kuntalaisten liikunnalle (5 §, 5 mom.).

Kuntia koskien liikuntalain uudistamisen tavoitteena on vahvistaa liikunnan peruspalveluluonnetta. Lakiesitysluonnoksen mukaan kuntien tehtäviä ei lisätä, vaan nykyisen liikuntalain muotoiluja kuntien tehtävien osalta liikunnassa täsmennetään.

Nykyisen liikuntalain kuntien tehtäviä koskevat muotoilut ovat väljät ja kunnioittavat kuntien itsehallintoa liikunnan alueella. Lakiesitysluonnoksessa liikuntapalvelujen järjestäminen sekä terveyttä ja hyvinvointia edistävän liikunnan järjestäminen eri kohderyhmille on täsmällisesti tulkiten nykyistä velvoittavampi tehtävämuotoilu. Nykyisessä laissa säädetään ainoastaan liikunnan järjestämisestä ottaen huomioon myös erityisryhmät. Lakiesitysluonnoksen yksityiskohtaisissa perusteluissa kuntien liikuntapalvelujen kohderyhmiksi määritellään lapset, nuoret, opiskelijat, työikäiset aikuiset, ikäihmiset, maahanmuuttajat, erilaiset vammaisryhmät sekä sosioekonomisesti heikommassa asemassa olevat henkilöt ja lapsiperheet. Selvää kuitenkin on, että kuntien on palveluja itse järjestäessään priorisoitava etenkin niitä kohderyhmiä, jotka jäävät urheilun seuratoiminnan ja yksityisten palveluiden ulkopuolelle ja joiden tavoittamisella on kaikkein eniten vaikuttavuutta liikunnan myönteisten vaikutusten saavuttamiseksi.

Liikuntapaikkojen osalta kunnan vastuulle kirjataan lakiesitysluonnoksessa liikuntapaikkojen rakentaminen ja ylläpitäminen. Tarkkaan ottaen nykyisen lain muotoilu on tätä huomattavasti väljempi, kun kunnan tulee nykyisellään tarjota liikuntapaikkoja, mutta esitysluonnos lähtee siitä, että kunnan tulee nimenomaan itsensä rakentaa liikuntapaikkoja. Nykyinen kuntatalouden tilanne tarkoittaa investointien osalta sitä, että ainoastaan nykyisen liikuntapaikkakannan korjausvelan hoitaminen voi koitua mahdolliseksi. Uusiin

liikuntapaikkoihin investoiminen tulee Helsingin kaupungin liikuntatoimen näkemyksen mukaan nähdä vahvemmin julkisen, yksityisen ja kansalaistoimintasektoreiden kumppanuustoimintana, jossa kunnan itsensä ei välttämättä tule olla rakentamisesta vastaava taho. Helsingin liikuntatoimen mielestä muotoilua tulisi väljentää (5 §, 2 mom. kohta 3).

Liikuntapaikkojen valtionavustukset (12 §) on jatkossakin syytä säilyttää harkinnanvaraisena valtionavustuksena. Yksityiskohtaisissa perusteluissa viitataan siihen, että suosituin ja käytetyin liikuntapaikka on kevyen liikenteen väylä. Kiistämättä tätä tosiasiaa, Helsingin kaupungin liikuntatoimi kuitenkin toivoo, että liikuntapaikkarakentamiseen tarkoitetut harkinnanvaraiset valtionavustukset valtion liikuntabudjetista jatkossakin kohdentuvat nimenomaan liikuntatilojen perusparantamiseen ja uudisrakentamiseen. Kevyen liikenteen väylä on ennen kaikkea liikenneväylä ja osa liikenneinfrastruktuuria eivätkä varsinaisesti liikuntapaikkoja. Näin ollen niiden rahoitus ei voi tulla kuntien liikuntatoimien budjetista vaan kunnan liikennesuunnittelun rahoista.

Paikallisen, alueellisen ja kuntien välisen yhteistyön lisääminen on tärkeää ja etenkin kunnan sisäisen yhteistyön lisääminen vahvistaisi liikuntalain poikkileikkaavuutta eri toimialojen välillä. Ennen lakiesityksen antamista olisi kuitenkin tarkoituksenmukaista selvittää kuntien tehtäväluettelon 5 § 2. mom. kohdan nro 4 ja 5 §, 3. momentin mahdollinen päällekkäisyys.

Kuntien tehtäväluettelon kohta nro 6, jossa pykälän yksityiskohtaisten perustelujen mukaan kunnalle mahdollistetaan oma päätösvalta liikuntapalvelujen järjestämisessä, on tarpeeton. Kuntalaki takaa kunnalle autonomian eikä liikuntalain nojalla voida säätää kunnalle tasoja, täsmällisiä sisältöjä tai tapoja liikunnan edellytysten luomiseksi.

Kuntien vastuuta koskeva pykälä tarkoittaa lisäksi toimintatapojen uudistamista mm. liikunta-aktiivisuuden seurannan ja asukkaiden kuulemisen osalta. Kuten lakiluonnoksessakin todetaan, nämä ovat velvoitteita jo muun kuntia koskevan lainsäädännön johdosta, joten liikuntalain täsmennykset tältä osin eivät luo uusia velvoitteita. Helsingin kaupungin liikuntatoimi kannattaa näiden toimintatapojen ohjaavien kirjausten säätämistä liikuntalaissa.

Liikuntapalvelujen rahoitus

Helsingin kaupunki saa valtion liikuntabudjetista laskennallista valtionosuutta liikuntatoimen tehtävien hoitamiseen vuosittain noin kaksi miljoonaa euroa. Tämä on täysin marginaalinen osuus verrattuna siihen, mitä Helsinki itse osoittaa liikunnan edistämiseen. Pelkästään

liikuntatoimen vuosittaiset käyttömenot ovat noin 80 miljoonaa euroa ja investoinnit noin 10 miljoonaa euroa. Valtionosuudella voidaan kattaa siis vain noin 2,5 prosenttia Helsingin liikunnan käyttömenoista.

Huomionarvoista on, että resurssit kuntien liikuntatoimintaan valtion talousarviossa osoitetaan täysin veikkaus- ja vedonlyöntipelien tuottokertymästä toisin kuin esimerkiksi kuntien vastuulla olevien sosiaali- ja terveydenhuollon tai opetustoimen valtionosuudet. Näiden julkisten palvelujen järjestäminen koko maassa turvataan kattamalla peruspalvelujen valtionosuudet verotuloista koostuvista budjettivaroista. Liikuntatoimen valtionosuus on jo tällä hetkellä kovin marginaalinen, kattaen keskimäärin vain noin kolme prosenttia kuntien liikunnan käyttömenoista. Pitkällä tähtäimellä liikunnan edistämisen eri toimialoja poikkileikkaavan strategisen luonteen vahvistaminen edellyttää sitä, että liikuntatoimen valtionosuutta tarkastellaan vahvemmin suhteessa muiden peruspalvelujen rahoittamiseen.

Yksityisen sektorin ohella kunnat ja liikunta-alan järjestöt ovat keskeiset operatiiviset toimijat liikunta-alalla. Kuntien liikuntatoiminnan määrärahat osoitetaan liikunnan olosuhteiden rakentamiseen ja ylläpitämiseen sekä päivittäiseen toimintaan, paikalliseen seuratoimintaan sekä erilaisiin palvelumuotoihin, kuten liikuntaryhmiin, liikuntaneuvontaan ja liikunnan asiantuntijapalveluihin. Kuntien toiminta tavoittaa periaatteessa kaikki suomalaiset ja tästä syystä onkin kyseenalaista, että valtion liikuntabudjetista ainoastaan neljäsosa osoitetaan kuntien liikuntatoimintaan.

Periaatteessa valtion tulisi toimia strategisella ja ohjaavalla tasolla, mutta nykyisellään etenkin pirstalainen hanketoiminnan rahoittaminen vaikuttaa epäselvältä suhteessa operatiiviseen tasoon. Esimerkiksi valtion suoraan seuroille osoittama seuratuki on ollut yksittäisille seuroille varmasti vähintään hankkeiden keston ajan merkittävä apu, mutta samalla seuratukihanke on aiheuttanut hankaluuksia hahmottaa paikallistason toiminnan tukemisen kokonaisuutta. Helsingin kaupungin liikuntatoimi myöntää kaupungissa toimiville seuroille ja muille liikunta-alan yhdistyksille vuosittaisia toiminta-avustuksia ja toimitila-avustuksia yhteensä noin kuusi miljoonaa euroa. Lisäksi kaupunki tukee sellaisten säätiöiden ja liikuntalaitosten toimintaa, jotka osoittavat tiloja seurojen käyttöön kaupungin kompensoimilla hinnoilla. Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitääkin valtion liikuntamäärärahojen vaikuttavan kohdentamisen sekä tasapainoisen resurssi- ja informaatio-ohjauksen kannalta 13 §:n hajanaisuutta haasteellisenä.

Muut huomiot

Helsingin kaupungin liikuntatoimi kannattaa sitä, että liikuntalaissa määriteltäisiin liikunta, huippu-urheilu sekä terveyttä ja hyvinvointia edistävä liikunta käsitteinä. Lain ensimmäiseksi tavoitteeksi ehdotetaan kirjattavaksi liikuntaharrastuksen lisääminen. Sekä käsitteiden määrittely, että liikuntaharrastuksen lisäämisen kirjaaminen lain tasolle antaa arvon liikunnan moninaisuudelle ja erilaisille yksilöllisille liikuntasuhteille. Lisäksi Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitää tärkeänä, että valtion liikuntaneuvoston tehtäviä vahvistetaan arvioinnin alueella, koska tämä tulee osoittamaan suuntaa ja tukea myös kuntien arviointitehtävälle.

Käsittely

Vastaehdotus:

Joonas Lyytinen: Kevyen liikenteen väylä on ennen kaikkea liikenneväylä ja osa liikenneinfrastruktuuria eivätkä varsinaisesti liikuntapaikkoja. Näin ollen niiden rahoitus ei voi tulla kuntien liikuntatoimien budjetista vaan kunnan liikennesuunnittelun rahoista.

Esittelijä

liikuntajohtaja
Anssi Rauramo

Lisätiedot

Kirsti Laine, osastopäällikkö, puhelin: 310 87751
kirsti.laine(a)hel.fi

Lausuntoehdotus

Liikuntalautakunta päättää antaa kaupunginkanslialle seuraavan lausunnon lakiesitysluonnoksesta uudeksi liikuntalaiksi:

Opetus- ja kulttuuriministeriö on 4.4.2014 päivätyssä kirjeessään pyytänyt Helsingin kaupungin lausuntoa hallituksen esitysluonnoksesta liikuntalaiksi. Esitysluonnoksen mukaan mm. kunnan vastuuta ja yhteistyötä liikunnasta uudistettaisiin. Luonnoksen keskeisinä tavoitteina on edistää eri väestöryhmien mahdollisuuksia harrastaa liikuntaa, väestön hyvinvointia ja terveyttä sekä fyysisistä toimintakykyä, lasten ja nuorten kasvua ja kehitystä, liikunnan kansalais- ja seuratoimintaa sekä huippu-urheilua.

Yleistä

Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitää nykyistä liikuntalakia puitelakiluonteensa, sisältönsä ja tasonsa kannalta toimivana. Nyt lausuttavana oleva ministeriön lakiesitysluonnos sisältää kokonaisuutena arvioiden pääosin kannatettavia muutoksia vuodesta

1999 lukien voimassa olleen liikuntalain uudistamiseksi. Liikunnan ja fyysisen aktiivisuuden edistäminen laajalla rintamalla on yhteiskunnallisesti yksi keskeisimmistä suomalaisten hyvinvointiin ja myös viime kädessä maamme tasapainoiseen taloudelliseen kehitykseen vaikuttava tekijä.

Helsinki on katsonut omassa kaupunginvaltuuston hyväksymässä strategiaohjelmassaan (2013), että liikunta on keskeinen keino helsinkiläisten hyvinvoinnin parantamiseksi. Strategiaohjelman yhtenä tavoitteena on terveyttä edistävän liikunnan lisääminen ja liikkumattomuuden vähentäminen. Helsingin liikuntalautakunnan hyväksymään liikuntastrategiaan (2012) on kirjattu, että liikuntaviraston toiminta-ajatuksena on helsinkiläisten elämän laadun ja toimintakykyisyyden parantaminen liikunnan keinoin.

Kuntien tehtävät liikunnan edistämiseksi

Liikunnallisen elämäntavan sekä tämän myötä väestön hyvinvoinnin edistämiseksi ja elämäntapasairauksien ehkäisemiseksi on ehdottoman tärkeää, että kuntien liikuntapalvelut tunnistetaan osaksi julkisia peruspalveluita. Kuntien asukkailleen tarjoamat liikuntapalvelut eivät ole luonteeltaan markkinaehtoista taloudellista toimintaa. Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitää lakiesitysluonnokseen sisältyvää pohdintaa kuntalain 2 a §:n 1 momentin kilpailusäännöksestä oikeana ja kannattaa liikuntalain kuntien vastuuta koskevaan pykälään täsmennystä siten, ettei kunta toimi markkinoilla kilpailutilanteessa luodessaan edellytyksiä kuntalaisten liikunnalle (5 §, 5 mom.).

Kuntia koskien liikuntalain uudistamisen tavoitteena on vahvistaa liikunnan peruspalveluluonnetta. Lakiesitysluonnoksen mukaan kuntien tehtäviä ei lisätä, vaan nykyisen liikuntalain muotoiluja kuntien tehtävien osalta liikunnassa täsmennetään.

Nykyisen liikuntalain kuntien tehtäviä koskevat muotoilut ovat väljät ja kunnioittavat kuntien itsehallintoa liikunnan alueella. Lakiesitysluonnoksessa liikuntapalvelujen järjestäminen sekä terveyttä ja hyvinvointia edistävän liikunnan järjestäminen eri kohderyhmille on täsmällisesti tulkiten nykyistä velvoittavampi tehtävämuotoilu. Nykyisessä laissa säädetään ainoastaan liikunnan järjestämisestä ottaen huomioon myös erityisryhmät. Lakiesitysluonnoksen yksityiskohtaisissa perusteluissa kuntien liikuntapalvelujen kohderyhmiksi määritellään lapset, nuoret, opiskelijat, työikäiset aikuiset, ikäihmiset, maahanmuuttajat, erilaiset vammaisryhmät sekä sosioekonomisesti heikommassa asemassa olevat henkilöt ja lapsiperheet. Selvää kuitenkin on, että kuntien on palveluja itse järjestäessään priorisoitava etenkin niitä kohderyhmiä, jotka jäävät

urheilun seuratoiminnan ja yksityisten palveluiden ulkopuolelle ja joiden tavoittamisella on kaikkein eniten vaikuttavuutta liikunnan myönteisten vaikutusten saavuttamiseksi.

Liikuntapaikkojen osalta kunnan vastuulle kirjataan lakiesitysluonnoksessa liikuntapaikkojen rakentaminen ja ylläpitäminen. Tarkkaan ottaen nykyisen lain muotoilu on tätä huomattavasti väljempi, kun kunnan tulee nykyisellään tarjota liikuntapaikkoja, mutta esitysluonnos lähtee siitä, että kunnan tulee nimenomaan itsensä rakentaa liikuntapaikkoja. Nykyinen kuntatalouden tilanne tarkoittaa investointien osalta sitä, että ainoastaan nykyisen liikuntapaikkakannan korjausvelan hoitaminen voi koitua mahdolliseksi. Uusiin liikuntapaikkoihin investoiminen tulee Helsingin kaupungin liikuntatoimen näkemyksen mukaan nähdä vahvemmin julkisen, yksityisen ja kansalaistoimintasektoreiden kumppanuustoimintana, jossa kunnan itsensä ei välttämättä tule olla rakentamisesta vastaava taho. Helsingin liikuntatoimen mielestä muotoilua tulisi väljentää (5 §, 2 mom. kohta 3).

Liikuntapaikkojen valtionavustukset (12 §) on jatkossakin syytä säilyttää harkinnanvaraisena valtionavustuksena. Yksityiskohtaisissa perusteluissa viitataan siihen, että suosituin ja käytetyin liikuntapaikka on kevyen liikenteen väylä. Kiistämättä tätä tosiasiaa, Helsingin kaupungin liikuntatoimi kuitenkin toivoo, että liikuntapaikkarakentamiseen tarkoitetut harkinnanvaraiset valtionavustukset valtion liikuntabudjetista jatkossakin kohdentuvat nimenomaan liikuntatilojen perusparantamiseen ja uudisrakentamiseen.

Paikallisen, alueellisen ja kuntien välisen yhteistyön lisääminen on tärkeää ja etenkin kunnan sisäisen yhteistyön lisääminen vahvistaisi liikuntalain poikkileikkaavuutta eri toimialojen välillä. Ennen lakiesityksen antamista olisi kuitenkin tarkoituksenmukaista selvittää kuntien tehtäväluettelon 5 § 2. mom. kohdan nro 4 ja 5 §, 3. momentin mahdollinen päällekkäisyys.

Kuntien tehtäväluettelon kohta nro 6, jossa pykälän yksityiskohtaisten perustelujen mukaan kunnalle mahdollistetaan oma päätösvalta liikuntapalvelujen järjestämisessä, on tarpeeton. Kuntalaki takaa kunnalle autonomian eikä liikuntalain nojalla voida säätää kunnalle tasoja, täsmällisiä sisältöjä tai tapoja liikunnan edellytysten luomiseksi.

Kuntien vastuuta koskeva pykälä tarkoittaa lisäksi toimintatapojen uudistamista mm. liikunta-aktiivisuuden seurannan ja asukkaiden kuulemisen osalta. Kuten lakiluonnoksessakin todetaan, nämä ovat velvoitteita jo muun kuntia koskevan lainsäädännön johdosta, joten

liikuntalain täsmennykset tältä osin eivät luo uusia velvoitteita. Helsingin kaupungin liikuntatoimi kannattaa näiden toimintatapojä ohjaavien kirjausten säätämistä liikuntalaissa.

Liikuntapalvelujen rahoitus

Helsingin kaupunki saa valtion liikuntabudjetista laskennallista valtionosuutta liikuntatoimen tehtävien hoitamiseen vuosittain noin kaksi miljoonaa euroa. Tämä on täysin marginaalinen osuus verrattuna siihen, mitä Helsinki itse osoittaa liikunnan edistämiseen. Pelkästään liikuntatoimen vuosittaiset käyttömenot ovat noin 80 miljoonaa euroa ja investoinnit noin 10 miljoonaa euroa. Valtionosuudella voidaan kattaa siis vain noin 2,5 prosenttia Helsingin liikunnan käyttömenoista.

Huomionarvoista on, että resurssit kuntien liikuntatoimintaan valtion talousarviossa osoitetaan täysin veikkaus- ja vedonlyöntipeliä tuottokertymästä toisin kuin esimerkiksi kuntien vastuulla olevien sosiaali- ja terveydenhuollon tai opetustoimen valtionosuudet. Näiden julkisten palvelujen järjestäminen koko maassa turvataan kattamalla peruspalvelujen valtionosuudet verotuotoista koostuvista budjettivaroista. Liikuntatoimen valtionosuus on jo tällä hetkellä kovin marginaalinen, kattaen keskimäärin vain noin kolme prosenttia kuntien liikunnan käyttömenoista. Pitkällä tähtäimellä liikunnan edistämisen eri toimialoja poikkileikkaavan strategisen luonteen vahvistaminen edellyttää sitä, että liikuntatoimen valtionosuutta tarkastellaan vahvemmin suhteessa muiden peruspalvelujen rahoittamiseen.

Yksityisen sektorin ohella kunnat ja liikunta-alan järjestöt ovat keskeiset operatiiviset toimijat liikunta-alalla. Kuntien liikuntatoiminnan määrärahat osoitetaan liikunnan olosuhteiden rakentamiseen ja ylläpitämiseen sekä päivittäiseen toimintaan, paikalliseen seuratoimintaan sekä erilaisiin palvelumuotoihin, kuten liikuntaryhmiin, liikuntaneuvontaan ja liikunnan asiantuntijapalveluihin. Kuntien toiminta tavoittaa periaatteessa kaikki suomalaiset ja tästä syystä onkin kyseenalaista, että valtion liikuntabudjetista ainoastaan neljäsosa osoitetaan kuntien liikuntatoimintaan.

Periaatteessa valtion tulisi toimia strategisella ja ohjaavalla tasolla, mutta nykyisellään etenkin pirstalainen hanketoiminnan rahoittaminen vaikuttaa epäselvältä suhteessa operatiiviseen tasoon. Esimerkiksi valtion suoraan seuroille osoittama seuratuki on ollut yksittäisille seuroille varmasti vähintään hankkeiden keston ajan merkittävä apu, mutta samalla seuratukihanke on aiheuttanut hankaluuksia hahmottaa paikallistason toiminnan tukemisen kokonaisuutta. Helsingin kaupungin liikuntatoimi myöntää kaupungissa toimiville seuroille ja muille liikunta-alan yhdistyksille vuosittaisia toiminta-avustuksia ja toimitila-avustuksia

yhteensä noin kuusi miljoonaa euroa. Lisäksi kaupunki tukee sellaisten säätiöiden ja liikuntalaitosten toimintaa, jotka osoittavat tiloja seurojen käyttöön kaupungin kompensoimilla hinnoilla. Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitääkin valtion liikuntamäärärahojen vaikuttavan kohdentamisen sekä tasapainoisen resurssi- ja informaatio-ohjauksen kannalta 13 §:n hajanaisuutta haasteellisena.

Muut huomiot

Helsingin kaupungin liikuntatoimi kannattaa sitä, että liikuntalaissa määriteltäisiin liikunta, huippu-urheilu sekä terveyttä ja hyvinvointia edistävä liikunta käsitteinä. Lain ensimmäiseksi tavoitteeksi ehdotetaan kirjattavaksi liikuntaharrastuksen lisääminen. Sekä käsitteiden määrittely, että liikuntaharrastuksen lisäämisen kirjaaminen lain tasolle antaa arvon liikunnan moninaisuudelle ja erilaisille yksilöllisille liikuntasuhteille. Lisäksi Helsingin kaupungin liikuntatoimi pitää tärkeänä, että valtion liikuntaneuvoston tehtäviä vahvistetaan arvioinnin alueella, koska tämä tulee osoittamaan suuntaa ja tukea myös kuntien arviointitehtävälle.

Esittelijän perustelut

Esittelijä esittää, että lautakunta antaa esityksen mukaisen lausunnon.

Esittelijä

liikuntajohtaja
Anssi Rauramo

Lisätiedot

Kirsti Laine, osastopäällikkö, puhelin: 310 87751
kirsti.laine(a)hel.fi